

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. F. B.**, zastoupen Mgr. Filipem Slavíkem, advokátem se sídlem Ptašínského 307/4, Ponava, Brno, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, čj. SPU 123235/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2015, čj. 10 A 81/2015 – 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro kraj Vysočina (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 5. 2. 2015 rozhodnutí, kterým dle § 4a odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“) neuznal uplatněný nárok žalobce jako domnělé oprávněné osoby k pozemkům v obci M. B., p. č. 2741/1, 2741/2 a 4209/3 a odkázal domnělou oprávněnou osobu dle § 4a odst. 5 uvedeného zákona s jejím nárokem na soud. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u městského soudu, který ji dle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl, neboť žalobce se domáhal rozhodnutí v právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) až e) s. ř. s. Namítl, že soud nepřihlédl k námitkám a důkazům uvedeným ve správní žalobě, které dokazují, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v rozporu se skutečným stavem věci. Konkrétně nezohlednil, že bývalé Středisko geodzie Třebíč provedlo neoprávněně změnu v evidenci nemovitostí u všech pozemků v majetku rodičů stěžovatele. Soud měl důkazy, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy a zásadu legality. Dále soud porušil svou povinnost uvést, z jakého důvodu se žalovaný nevypořádal s námitkami a důkazy uvedenými v žalobě. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav a v rozhodnutí správně aplikoval zákon o půdě, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou odmítl.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejprve je třeba zdůraznit, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98). Nejvyšší správní soud se tedy v rámci přezkumu napadeného usnesení městského soudu může zabývat pouze důvody odmítnutí žaloby. Ostatním kasačním námitkám se věnovat nemůže, neboť by tak překročil pravomoci, jež jsou mu zákonem v řízení o kasační stížnosti svěřeny.

[8] Stěžovatel sice v kasační stížnosti v obecné rovině tvrdil také důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nijak blíže ho však nspecifikoval. Nejvyšší správní soud tedy taktéž toliko obecně přezkoumal důvod odmítnutí žaloby a dospěl k závěru, že městský soud nepochybil. Žaloba totiž mířila proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o neuznání nároku stěžovatele jako domnělé oprávněné osoby k pozemkům podle § 4a odst. 3 zákona o půdě. Ustanovení § 4a odst. 5 tohoto zákona uvádí: *„Jestliže pozemkový úřad neuzná nárok podle odstavce 3, odkáže domnělou oprávněnou osobu s jejím nárokem na soud. Řízení o tomto nároku a o tom, zda je domnělá oprávněná osoba oprávněnou osobou, soud spojí.* K tomuto řízení je příslušný soud v občanském soudním řízení, jak vyplývá ze stanoviska občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ČR z 19. 12. 1995, sp. zn. Cpjn 36/95, či z rozsáhlé rozhodovací praxe soudů (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. 28 Cdo 1279/2012, či ze dne 12. 10. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2697/2010, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. III. ÚS 3150/12). V případě nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného se tak stěžovatel měl obrátit na soud v občanském soudním řízení, nikoliv podat žalobu ve správním soudnictví. Odkázat lze také na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 22. 6. 2004, čj. Konf 123/2003 – 7, který posuzoval příslušnost soudu k rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí pozemkového úřadu postupem podle § 9 odst. 4 zákona o půdě, tj. rozhodnutí v podstatě navazujícímu na rozhodnutí o uznání nároku dle § 4a odst. 3 tohoto zákona. Rozhodl

přítom, že v této věci je příslušný rozhodovat soud v občanském soudním řízení, nikoliv soud ve správním soudnictví.

[9] Lze tedy shrnout, že stěžovatel se proti rozhodnutí žalovaného nemohl bránit žalobou ve správním soudnictví (a taková žaloba proto musela být městským soudem odmítnuta); svá práva však mohl uplatnit v občanském soudním řízení. O možné obraně u příslušného okresního (obvodního) soudu podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, byl také městským soudem v napadeném rozsudku řádně poučen.

III. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitku stěžovatele důvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[11] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu